

handlet, hvorledes man har sagt: Det, som Regjeringen nu har gjort, er Grundlovsbrud, og saa skulde vi fra vor Side danne en Magt, hvorved vi kunne bekjempe det, som vi anse for at være Grundlovsbrud. Det er Kjendsgjerninger, som foreligge, og som jeg iøvrigt ikke skal gaa videre ind paa; men de have nødvendiggjort, at de foreløbige Finantslove efterfulgtes af foreløbige Sikkerhedslove. Thi provisoriske Tilstande ere abnorme Tilstande, og de afføde ogsaa Love, som man under regelmæssige Forhold kan undvære, og som vi Alle ønskede aldrig vare komne frem som Konsekvens af disse Tilstande. Men naar og saa længe vi have de provisoriske Tilstande, saa længe foreligge disse Love ogsaa som en naturlig Konsekvens af den Aand, som har affødt dem. Derfor: det er Virkningerne, men de provisoriske Finantslove ere Aarsagen, og skulle vi gjøre op, maa vi gjøre op med Provisorierne under Et. Vi maa først og fremmest have fjernet Aarsagerne, for at vi ogsaa kunne blive af med Virkningene; thi det Modsatte vilde være en bagvendt Fremgangsmaade. Det er nu ikke lykkes, og det vil desværre, saa vidt jeg skjønner, heller ikke lykkes denne Gang. Deraf følger, at kunne vi ikke blive af med de provisoriske Finantslove, maa ogsaa de provisoriske Sikkerhedslove indtil videre fortsætte deres Tilværelse, og saa vil jeg sige: De ere gyldig udstedte; den Forordning er skyldstgjort, som Grundlovens § 25 kræver, de ere forelagte for Rigsdagen. Sigesom den foreløbige Finantslov er bleven forelagt i det andet Thing og er bleven der, saaledes ere de foreløbige Sikkerhedslove forelagte her og ikke komne videre endnu. Men naar de Betingelser ere opfyldte, at de ere udstedte og forelagte, saa ere de gjældende, saa kan jeg ikke Andet end fastholde den Betragtning, at de ere gjældende Retsnormer; og hvad der udkræves til Opfyldelsen af gjældende Retsnormer, saalænge de bestaa, det kunne vi ikke være med til at nægte. Jeg har ganske vist hørt den Mening udtale: Kun det, som Folkethinget har været med til! Men jeg vil paastaa, der er mange Retsnormer ogsaa af anden Art, som medføre Bevillinger, vi ikke kunne nægte. Det kommer an paa, om de i dette Nieblif maa anses for at være gjældende Retsnormer i Henseende til, om Bevillingen dertil bør gives eller ikke. Ogsaa paa dette Punkt er der derfor en Strid til Stede, som jeg ikke skjønner kan fjernes uden derigjennem, at man først bliver enig om det, som er Grundlaget for alle de abnorme Tilstande og enes om at fjerne det. — Men saa er der endnu en tredje Del af Finantslovens

Indhold, og det er de militære Bevillinger. Det erede 3die Medlem for 1ste Kredss fremhævede, hvor meget bedre denne Finantslov var i Forhold til de foregaaende for en Række Ministeriers Vedkommende. Ja, jeg skal villig erkende, at den er ulige bedre, at der er adskillige Udspringer paa de civile Ministeriers Omraade. Men naar han saa bredte sig saa meget over dem, fremhævede, hvor meget Folkethinget nu havde givet, som det tidligere havde nægtet, saa vil jeg dog ikke undlade at gjøre det erede Medlem opmærksomt paa, at han derved ikke blot har fremhævet Nutidens Udsider, men ogsaa Fortidens Skyggesider. Han har derved i Grunden paa den, som det forekommer mig, aller klareste Maade kritiseret, hvor slemt egentlig Folkethinget har været tidligere, ved netop at fremhæve alt det, som det har givet nu i Mod sætning til, hvad det har nægtet tidligere. Men det Vælgelige er kun, at denne Forbedring, der saaledes ganske vist er indtraadt, og som jeg ikke vil undlade at anerkende og paaskjønne, særlig ogsaa for Kultusministeriets Vedkommende med Hensyn til de Bevillinger, der ere givne paa Universitetet, har, saa vidt jeg skjønner, ikke udstrakt sig til hele Finantslovens Omraade. Naar man kommer til de militære Bevillinger, ja saa desværre er det gamle Mørke fremdeles fremherskende paa det Omraade, og der er der, saavidt jeg skjønner, ikke noget Grundlag, som kan bane Vejen om en Overenskomst. — Jeg vil blot i Anledning af det erede Medlems Tale om Theorier fremhæve, at jeg anerkjender ingen saadanne Theorier. Jeg gjør ingen Forskjel imellem de frie og bundne Bevillinger. Jeg siger, at hvad der i alle Tilfælde er det Afgjørende er, at man yder det, som man efter sin bedste Overbevisning erkjender for nødvendigt til en forsvarlig Statshusholdning. Det kommer ikke an paa, om det er gamle Bevillinger, for en gammel Bevilling kan man efter Omstændighederne maasse finde det forsvareligt at tage bort; men det kommer an paa, at Bevillingen i Kraft af sit Væsen og Indhold er en saadan, at man maa sige: Jeg kan ikke forjære at være med til at give en Finantslov, hvorpaa denne Bevilling ikke findes. Det er det afgjørende Hensyn, og naar jeg lægger det til Grund i Henseende til de militære Bevillinger, saa siger jeg, at de mange Aars Nægtelser, som desværre have fundet Sted, have bevirket, at vi til sidst have maattet gaa saa vidt at forlange saa mange videre gaende Bevillinger, som der nu er Tale om ved denne Finantslov, og som ganske vist ogsaa vanskeliggjøre den Balance, som jeg helst vilde være med til at fastholde, men